

RÉGI HIBÁK — ÚJ FŐLADATOK

Irta: Góteszmau Tibor

»...Hazánk összes népei az új Jugoszláviát Titó politikáját, a Népfront programját vallják magukénak... Az egyedüli kivéteit a magyar kisebbség képezi... Ennek alapvető oka, hogy a kisebbségre megtartották befolyásukat a leplezett fasiszta elemek, melyek olyan irányban hatnak a tömegekre, hogy Jugoszláviát nem saját, hanem idegen földként tekintsek«. (Gyilasz)

Sok becsületes vajdasági magyar demokratának pirult el arca, amikor a fenti súlyos mondatokat olvasta a nagytekintélyű beográdi folyóirat hasábjain. Súlyosak ezek a szavak, de igazak. Nyíltan és őszintén tárják fel a való helyzetet, a mi valóságunkat. Korbácsütés szemünk közé, vád gyengeségünk ellen. — de együttal felhívás a tetre is!

A fenti sorok 1945 decemberében jelentek meg, hét hónappal a fasiszmus feletti tnyveres győzelem és több, mint egy évvel Jugoszlávia magyarlakta vidékeinek felszabadítása után. Van okunk pirulni. Ez a hosszú idő nem volt számunkra elegendő, hogy elszakítsuk a magyar dolgozók tömegeit a régi, reakciós, népellenes, idegen érdekek zsoldjában álló mézesszavú vezetőitől. Mérgező hazugságaik, »magyarkodással«, »hönfűbűval« álcázott gyűlölködésük, irredenta szószba kevert burzsu-j-nagybirtokos jajveszékélések még mindig utat és hitet találnak a széles magyar tömegek soraiban.

Ne keressük ennek okait külföldön, ne magyarázzunk mindent a határon túli eseményekkel, még akkor sem, ha azoknak van is némi szerepük a helyzet ilyen alakulásában. Sa,át portánkon nézzünk szét: Vajjón megtett-e mindent a Népfrontba tömörült demokratikus magyarság, hogy elválassa a magyar dolgozókat a nyakán ülő fasiszta hiénáktól, kiknek egyetlen célja saját osztályhelyzetük alapjainak megőrzése, kerüljön az tengernyi vérbe is, egész nemzetek boldogulásába.

Vajjón kiálltunk-e nyíltan és bátran saját népünk elé, hogy leplezzük a heréket, reakciósaínkat, sőtétben bujkáló fasisztáinkat?

Következetesek voltunk-e a Horthy megszállás katonai-állami rablógépezetének igazi megvilágításában?

Elmondottuk-e elégszer népünknek a fehér paripán nyargaló dovas-tengerész 1919-es ellenforradalmának égbekiáltó gaztetteit?

Megtettünk-e mindent, hogy a szláv népekkel való testvériség, egység, a testvéri együttműködés minél maradandóbb és mélyebb gyökert verjen népünk szívében?

Igen kevés kivétellel, minden bizonnyal, csak nemmel felelhetünk.

Nem voltunk fáradhatatlanok népünk felvilágosításában, nem voltunk bátrak ellenségeink leleázásában és kiirtásában.

Sokak népszerűtlenségüket féltették, másokban még a még nem egészen levedett sovimizmus gátoita az egyedül célravezető utat.

Ezek tények, melyeket mindannyian becsülettel be kell, hogy valljunk.

A küszöbön álló új év folyamán azonban feltétlen le kell, hogy vessük ezeket a gátló terheket. Az új esztendő nagy és fontos feladatok tartogat számunkra. Ezekre tökéletesen fel kell készülnünk, hogy maradéktalanul megvalósíthassuk őket. Éket kell vernünk a becsületes dolgozó magyar nép és a maroknyi fasiszta burzsoá ivadék közé. El kell őket szigetelnünk a tömegektől. Végérvényesen lehetetlenné kell őket tennünk. Egyszer s mindenkorra le kell, hogy kerüljenek a porondról.

Kik is voltaképen ezek az urak? Honnan, melyik rétegből és osztályból származnak? Kétségtelen, hogy a reakció tüzelőj és kenyéradói elsősorban a letűnő tökéletes-nagybirtokos osztály megtizedelt maradványai, kiknek gazdasági létérdekeik forognak kockán. Romlott önzésükben semmitől sem rettennek vissza, népükkel semmi sem fűzi őket össze — a pór nép, a földmunkások határtalan kizsákmányolásán kívül: Éhbér és munka látástól vakulásig volt ezeknek a sorsuk és az urak az ő munkájukból éltek. Gazdasági erejüket a politikában mindig érvényre nem vitték, a hatóságokat, vagy lepénzelték, vagy máskép tartották kezükben. Szegény nép mellettük bármilyen többséget is képviselt, nem juthatott szóhoz.

Ma a helyzet úgy alakult, hogy az élődikeket lehetetlenné tehetjük. A néphatóságokat nem vesztegethetik meg, a munkást törvények védik és ők maguk is tudják védeni önmagukat. A föld népe sorsának eligazítására pedig itt van a föld reform. Ennek a végrehajtásához a napokban hozzáfogunk.

Utótt az óra, hogy a földnélküliek kihúzzák a nincstelenek verejtékével öntözött földet a henyélt urak és zsíros parasztok talpa alól, hogy valóra váljon a jelszó: a föld azé, aki megműveli.

Rövidesen összecölnek falvaink népei, hogy ítélkezzenek: kiknek kell adni és kitől elvenni. A magyar földmunkás és szegény paraszt maga veszi el évszázados kizsákmányolójától, a magyar úrtól és a magyar paraszttól a földet. A nagybirtokosok kezéből kiesszik az aranyat lózó föld. A földesúr és gazd' uram nem lesznek többé kiskirályok. Szegény családok százai nem függenek majd a földes úr kényétől és az ispán úr szeszélyétől. A kulák megszűnik kuláknak lénni — és a proletár, a nincstelen nem lesz többé kizsákmányolt pária.

Az évszázadok óta föld után vágyódó magyar szegénység végre földhöz jut. És a földjének birtoklása szakadékok hasát közé és a föld eddigi bitorlói közé. És ennek meg kell történnie. Dolgozók és berék egy kasban nem élhetnek tovább. Nem forrhatnak egységbe. A Népfront a becsületes dolgozók frontja.

Az üzérkedők, feketebőrzések és csempészek második számú veszedelmes közellenségei a demokráciának. Számukra a mi hazánk nem baba. Ki kell őket közösíteni. A néphatalom már eddig is hatalmas csapásokat mért rájuk és a jövőben még erőteljesebben lép fel ellenük. Aljas üzleteik lebonyolítása mellett »biztos« híreket terjesztenek, »beavatottan« magyarázzák az egyes rendelkezéseket — egyszóval a magyar nép boldogítóinak szerepét játszik. Ezek megfélemlés szoros kapcsolatban állanak a gazdasági nehézségekkel küzködő néppel, számuk nem is csekély és épen ezért veszedelmesek.

Velük szemben megalkuvásnak helye nincs. Sokan az aktivisták közül is abba a hibába esnek, hogy ezen elemek aljas üzelmét felett szemet hunynak; mondván: hogy így legalább hozzá jut a nép valamihez. És ez gyakori jelenség. Ugyanakkor elfelejtik, hogy a néphatóságok elől eldugott, csempészett, sokszor lopott árúról van szó, amely a

megszabott áron jutna a nép kezébe, ha azzal hatásáink rendelkez-
nének és még kevésbbé veszük észre, hogy így egy ártalmas, munka-
kerülő ellenséges réteg jut szóhoz, kerül a széles tömegekkel összeköt-
etésbe, hogy azokat súlyos gazdasági sarcolás mellett politikai rom-
lottságával is megmételje.

Minden lépésen fel kell vennünk ellenük a harcot. A nép előtt kímé-
letlenül le kell őket lepleznünk. Teljes meztelenségben kell bemutat-
nunk piszkos mivoltukat, társadalmunkra kártékony működésüket és
bírósañk, mint a dolgozó nép legádázabb ellenségeit kell, hogy el-
ítéljük őket.

És végül itt vannak még, különböző okokból közöttünk, svábok és
nyilasok. Népuralmunk nagylelkűségét azzal hálálják meg, hogy egy
jöttányit sem mondanak le a múltban tele szájjal és véres kézzel hir-
detett fasiszta nézeteikről. Ezek ma még együtt élnek becsületes dol-
gozóinkkal és különösen városainkban érezhető kártékony hatásuk.
Családi körben, szomszédoknál és kocsmáasztaloknál fejtik ki tényke-
désüket. Hitlert, Horthyt, Szálasit még ma is népszerűsítik. Közledeő
»nagy változásokról«, angol-orosz »összeütközésről« és ehhez hasonló
érdekességekről beszélnek. Néphatóságaokról, Titóról, a népfrontól,
kommunistákról habzó szájjal teriesztik aljas rágalmaikat. A magyar nép
demokratizálódásának útján komoly veszélyt jelentenek. Ott kell őket
lepleznünk, mint népünk és hazánk veszett ellenségeit, ahol találko-
zunk velük. Szű módjára fúrják és mocskolják a magyar nép becsületét,
elsőrendű kerékkötői az egység és testvériség politikája végrehajtásá-
nak. Minden becsületes magyarnak kötelessége, hogy felismerje őket és
mint bélpoklosokat messze elkerülje.

Hogy ne legyen okunk szégyenkezésre, hogy teljes erőnkkel be-
kapcsolódhassunk a Jugoszláv Népköztársaság nagy építő munkájába:
szakadékat kell robbantanunk a garázdálkodó reakció és a kötelességet
becsületesen és kitartoán teljesítő, dolgozó magyar nép közé.

Ékverésről beszélünk — egységre és testvériségre gondolunk. Mert
e hatalmas, felbecsülhetetlen örökértékű jelszavakat csak akkor ková-
csolhatjuk élő valósággá, ha elválasztjuk a jót a rossztól — a becsüle-
teset a gáztól — a dolgozók emberi életéért küzdő Vajdaság magyar-
ságát a ma még körében élő minden ízében ártalmas és népellenes
magyar reakciótól.

1946 népünk próbaköve lesz. Rendíthetetlen a hitünk, hogy meg-
álljuk a próbát.

♦♦♦♦♦

PAJZS PÁL :

Akármilyen messzi vagyok,
idehangzik zengő hangod
Nagy Alföldnek pogány népe.

Zengő hangod idehangzik,
gémeskutad idelátszik
s a délibáb álomképe.

Idelátszik gémeskutad,
búd, bánatod, téves utad.
Csúf lesz a délibáb vége
Nagy Alföldnek pogány népe.